

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΧΟΝΤΡΕ ΜΟΥ !..

« Η Κλάρα τόν φώναζε πάν-
τοτε εχοντρέ μου! » από την πολ-
λή αγάπη που τού είχε, απαράλ-
λαχτα όπως θα λέγαμε εχρυσό
μου, άγιοι μου, πουλί μου. »

Και όμως εκείνος δεν ήταν

χοντρός.

« Ανομάζετο Φρεβάλ. Όταν τόν γνώρισε ή Κλάρα, ό Φρεβάλ ή-
ταν μικρός ακόμα κ' έταίξε τις κομπάρσες με τούς συνομηλίκους του.
« Όταν μεγάλωσε, έγινε ήθροισός.
— Έχει λίγο ταλέντο, έλεγαν γι' αυτόν, αλλά πολύ σιζ.
Μιά μέρα ό Φρεβάλ, είτε από την καλοπέραση, είτε από κληρο-
νομική προδιάθεση, άρχισε να δυσκολεύεται στο κομμάτια του παν-
τελονιού και τού γλέκου του.

Στήν αρχή τή έβαλε με τόν ράφτη του και τόν ποικμασά του.
Μά δεν άρχισε να αντίληφθη την πραγματική αίτια τού
κακού : Είχε άρξήσει να παχαίνει !...
« Η κατάστασις ήταν πολύ σοβαρή. Και ό καιμένος ό
Φρεβάλ δεν είχε πειά όρεξη ούτε να φάγη, από τή στενο-
χώρια του. Με τή σβελοτώσινή που είχε, κέρδιζε τώ φωνή
του. « Αν χόντρανε, ήταν χαμένους! Άρα έπρεπε να κάνει
διαίτα, να πάγη να τρώη. Αν έξωλοουθούσε να τρώη,
θα... πέθανε τής πείνας! Γιατί θα πάχαινε τρώγοντας και
θά έχανε τή δουλειά του!...
« Ωστόσο, ό Φρεβάλ, έξωλοουθούσε να
τρώη, αλλά με μέτρο. Κάθε φορά που περ-
νούσε μπρός από κανένα κατάστημα άποικια
κόνιν, άλλες πέσοδομο για να μη σκανδαλι-
ζεται με τή άπαγορευμένα τρώματα.
« Άλλοιμονο, όμως! Ούτε ή διαίτα, ούτε ή
γυμναστική άσκήσις κατορθώναν να άνα-
χατίσουν τόν κακό!
Τό πάχος του μεγάλωνε, στρογγύλευε,
αύξαινε διαρκώς!...

« Η αλήθεια τώρα εινε ότι ό Φρεβάλ τή κα-
τάφευγε ακόμα να κάνει έντιπωση επί τής
σκηνης, με τή βοήθεια ενός... κορσά και τών
κοστωμιών που τού έφτιαχνε ένας ειδικός και
έμπειρος ράφτης.
« Αν όμως τούς ξεγελούσε όλους, δεν μπο-
ρούσε, φυσικά, ν' άπατήση και την φίλη του
την Κλάρα, στην όποια, πρέπει να σημειώσε-
τε, δεν άρεσαν καθόλου οι χοντροί άνδρες!...
Και όταν τόν άποικαλούσε καμιά φορά,
από συνήθεια και κερτημένη ταχύτητα, εχον-
τρέ μου! », ή επίκλησις αυτή, που είχε άλλοτε
ένα θωπευτικό τόνο, φαινότανε τόν δυνατι-
σμένο Φρεβάλ σαν κωνοτική ειρωνεία.
Μιά μέρα, ό Φρεβάλ, δεν βιάστηκε και πα-
ρεκάλεσε την Κλάρα να μην τόν ξαναφωνώ-
ξη εχοντρέ μου! » επειδή αυτό τόν πλήγωνε
κατακαρδα.
« Η Κλάρα ξεκαρδιόστηκε στα γέλια μόλις
άκουσε αυτή τή εθερμή παράκληση τού φί-
λου της και τού ύποσχέθηκε να τού κάνει τόν
χατήρι.
Τά ειρωνικά γέλια τής Κλάρας και ή έ-
ξευτελιστική θέσις του άπέναντί της, έκαναν
τόν Φρεβάλ νά πάχη μια γενναία, μια μεγάλη απόφασις : α') να ξε-
σαίξη τόν κορσά του και β') να αρχίη στο φαί με πρωτοφανή όρεξη!...

Πάνε πειά ή ρυθμικές κινήσεις, τώ προφί. Κοιμότανε με κλειστά
παράφθα, δεν έκανε καθόλου γυμναστική, δεν είχε κανένα περιορι-
σμό, ούτε στην τροφή, ούτε στον ύπνο του...
Μπορούσε, τέλος, να τρώγη και να κοιμάται όσο ήθελε...
« Ήταν τραπεζιτισμένος πειά, Είχε ξαναβρή την παλιά του
ζωή. Έγλύπασε από μια τρομερή σλαβιά. Πόσο μιάς έξευτελίει,
αλήθεια, ή επιθυμία ν' άρέσουμε! Και τή μεγάλη βλακεία εινε να ό-
πορέσις για να γίνει άφοσιός! Τί μεγάλη επίσης βλακεία εινε να ό-
πορέσις, επειδή είσαι λιγάκι χοντρός!...
Παρ' όλα αυτά, όταν ό Φρεβάλ, έβλεπε καμιά όμορφη γυναι-
κοϋλα να τόν κωτιών ει-
ρωνικά, νευραζότανε κ'
έχανε τή διάθεσί του...

Ένα βράδι, ενώ ό Φρε-
βάλ καθότανε σέ μι ά
μυρία, μπήκε μέσα ένας
παλινός σνάδελφός του,

που είχε γίνει στο μεταξύ θιασάφης. Άνεγνώρισε τόν Φρεβάλ κά-
τω από τόν υπερβολικό πάχος του και τού έπρότεινε άμέσως ένα ρό-
λο σέ κάποιο καινούργιο έργο.
« Ό ρόλος βέβαια που τού έδινε δεν ήταν έραστού. Τού έδινε ένα
ρόλο κομικού. Ό συγγραφέις είχε βάλει ίσα-ίσα στο έργο του έναν
άνθρωπο τετρατάχο...
« Ό Φρεβάλ δέχτηκε κατ' ανάγκη αυτόν τόν ρόλο — ήταν μήνες
τόρα χωρίς δουλειά, επειδή πωθενά δεν τόν έπαυαν ως ξέν προ-
μει — έζητησε μόνο ν' αλλάξη όνομα. Στα προγράμματα τόν ανέ-
φεραν ως κ. Ντίκ.
— Πού κατήγησά! έλεγε μελαγχολικά μέσα του ό Φρεβάλ.
Μά δεν είχε δικιο...

Τό κοινόν ύποδέχτηκε με άπερίγραπτο ένθουσιασμό την έμφάνισ-
τον κ. Ντίκ επί τής σκηνης.
Περπατούσε, γελούσανε. Καθότανε, γελού-
σανε. Έλεγε : « Σ' αγαπώ », γελούσανε. « Ε-
κλαιγε, γελούσανε περισσότερο!
« Ό Φρεβάλ είχε έξασφαλίσει τόν μέλλον του.
Τό ουσιάδες ήταν νά φροντίη πειά να... πα-
χαίνει περισσότερο, να μη χάση ούτε πέντε δρα-
μάκια λίπου. Και αυτό τόν πετύχαινε με μι κα-
τάλληλη διαίτα ύπερσοισμού, απαράλλαχτα ό-
πως άλλότε έκανε διαίτα ύπερσοισμής. « Έτο,
ό θιαμιάός του μεγάλωνε, όσο μεγάλωνε και
χόντρανε κ' ό ίδιος...
Στις έφημερίδες τού έκαναν τώρα διάφορες
γελιογραφίες, στις όποιες τόν παρουσιάζαν
στρογγυλό σαν τούλο, έτοιμο να σκάση!... Ό
Φρεβάλ, δεν ήθιμονε καθόλου γι' αυτό. Άπεναν-
τίας... Γελούσε, ειχαίροτιμένος επειδή τού έ-
καναν εκλάμια.
Τέλος, μι μεγάλη Άμερικανική κινηματο-
γραφική εταιρεία έκανε μαζί του συμβόλαιο και τόν πή-
ρε στη χώρα τών δολλαριών, για να τόν χρησιμοποιήση
σέ διάφορα κομικά φιλμ...
« Η δόξα τού Φρεβάλ είχε γίνει παγκόσμια!...

« Όταν έληξε τόν συμβόλαιο του και ό Φρεβάλ γύ-
ρε πίσω στη Γαλλία, τόν ύποδέχτηκαν στην απόβαθα
τής Μασσαλίας ένα σωρό δημοσιογράφοι, άνταποκριτά
έφημερίδων, θιασάφης, φωτογράφοι και άρκετες χιλιά-
δες περιέργων και θαυμαστών του.
« Ό δημοσιογράφοι τού άπένεμαν, στα πολύστηνα
άρθρα τους, τόν τίτλο τού βασιλείου τού γελώτου, τού
εδαμνιού κομικού κλπ...
Τέλος, ένας θιασάφης ύπέγραψε μαζί του ένα έ-
πιπεροδέστατο συμβόλαιο, για να κάνει ένα νούμερο τή
βραδιά σ' ένα μοϋζικ-χόλ.

« Η Κλάρα, ή παλιά μυρή του φίλη, είχε γίνει στο
μεταξύ κυρία τού σωμαίου και περφημενότανε που τόν
είχε γνώρισε άπ' τόν καιρό που ήταν ακόμα λεπτεπί-
λεπτος και άσημος...
Τό βράδι τής πρώτης εμφάνισως τού Φρεβάλ, ή
Κλάρα είχε πάρει ένα θεωρείο στο μοϋζικ-χόλ.
Μόλις βγήκε ό Ντίκ στην πίστα, έγινε πανσφλι-
σμός. Και ό παρκαμιάός μορφασιώς που έκανε τόν τε-
ροστικό πρόσωπό του, φαινότανε μεγάλος, σαν τόν τόν
έβλεπε κανείς μέσα σ' ένα φακό.
— Έξαισιος !
Ατή ήταν ή γνώμη τών κυριών και δεσποινίδων για τόν Ντίκ.
« Η Κλάρα άκουγε τή ένθουσιασθή αυτή αγόλια και, από τόν έν-
θουσιασμό της, δεν τόν είσικε πειά καθόλου γελείο. Δεν μπορούσε
πειά να τόν φαντασθή άλλους! Πώς να ξεχωρίση κανείς τόν τα-
λέντο του από την κοιλιά του — άφοι και τή διό συνέτειναν στη
μεγάλη έπιτυχία του!
Αώδεκα φορές άναγκάστηκε ό Ντίκ να εμφανισθή από τού κοι-
νού που τόν επέπλημμόσε ένθουσιαστώδης. Όταν τέλος ό Ντίκ άποσφύ-
θη από κωμάρια του για να σκουπίση τή χρομιά από τή πρόσωπό
του, βρήκε εκεί μέσα μι κυρία τυλιγμένη στην πλούσια γούνα της,
να τόν περιμένη άνυποκώως.
« Ήταν ή Κλάρα.
« Η Κλάρα, που είχε
συναγνηθή τόσο πολύ, ώστε
μόλις τόν είδε μπροστά
της, τού είπε τρυφερά :
— Μικρούλη μου !
ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

— Μικρούλη μου !..

